

Niềm Tin (3)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[14/03/2026 - 01:33 - thuongthoicogidau]

Sáng nay tôi giảng về cái chủ đề là niềm tin. Thì tôi nói rằng đó là chúng ta không thể nào đến với Chúa hay là đến với Phật, đến với tôn giáo hay là phi tôn giáo mà lại có thể thiếu niềm tin. Thì cái niềm tin của mấy cái tôn giáo khác của mấy cái học thuyết của mấy cái đường lối khác mình không có bàn nhưng mà nói về niềm tin Phật pháp thì chúng ta không thể nào thờ lạy Tam Bảo mà không hiểu cái nội dung của Phật pháp. Khi hiểu được pháp, tự nhiên cái chúng ta tin Phật một cách đúng đắn. Bởi vì Phật là người giác ngộ các pháp rồi đem dạy cái giác ngộ đó cho người khác và mình gọi cái lời dạy đó chính là Phật pháp và tăng là phải là cái người có thực tập hành trì và có chứng ngộ thì mới gọi là tăng. Đấy thì tăng chúng ta biết là tăng bản thể, tăng hành chánh và tăng mặc định. Đấy thì biết như vậy mình không có bị sốc trước một đoàn thể hay cá nhân nào. Thì sáng nay tôi có nói bốn điều

Đó tức là dầu chư Phật có ra đời hay không thì thế giới phải luôn vận hành trên cái nguyên tắc gọi là tam tướng. Mọi thứ do duyên mà có do có rồi phải mất đi.

Cái điều thứ hai là vạn pháp mọi thứ ở đời nó phải vận hành theo cái nguyên tắc nhân quả, bốn nguyên tắc nhân quả đó.

Rồi một điều nữa đó là dầu Đức Phật có ra đời hay không thì chúng ta chỉ có thể an lạc khi mà kiểm soát được cái đời sống của mình. Chứ nếu mà sống buông thả, sống thiếu kiểm soát thì không cách nào an lạc được.

Đó là những cái nguyên tắc. mà mình thấy rằng không có Đức Phật ra đời thì chúng ta cũng vẫn phải đối diện với những nguyên tắc đó.

Ví dụ như sáng tôi có nói là dầu Phật có ra đời hay không thì chúng ta vẫn phải đối diện với những nỗi khổ niềm đau như là già bệnh chết. Và tôi có nói một chuyện dầu thiện ác đều là mù sương, dầu sướng khổ đều là mù sương. Nhưng rõ ràng mình thấy sống trong cái khổ mù sương nó cũng ngán ngẫm lắm biết không? Sống trong cái sướng mù sương thì ít ra nó cũng dễ thở hơn đúng không? Các vị có đồng ý với tôi sáng nay từ sáng đến giờ là 6 tiếng đồng hồ từ lúc tôi gặp bà con đến bây giờ là 6 tiếng thì 6 tiếng nó đã trôi mất rồi mà nếu 6 tiếng đó mà mình không an lạc đó thì hình như không nên để nó xảy ra đúng không, còn 6 tiếng nó rõ ràng cũng là mù sương nhưng nó qua rồi, song tan rồi nhưng mà nếu 6 tiếng đó mà 6 tiếng an lạc thì tới bây giờ mình thấy cũng ok chứ nếu 6 tiếng là 6 tiếng gây gỗ, 6 tiếng trong phòng mổ, 6 tiếng ở trong một cái chỗ nóng nực thì tôi nghĩ mệt mỏi lắm phải không? Cho nên nhớ miệng nói là mọi thứ là mù sương nhưng mà chúng ta phải đồng ý với nhau là sống trong cái sướng mù sương nó đỡ hơn sống trong cái khổ mù sương. Và nếu mà thấy sống trong cái sướng mù sương nó đỡ hơn cái khổ mù sương thì chúng ta hãy sống với thiện mù sương còn đỡ hơn là sống với ác mù sương. Bởi vì từ cái thiện mù sương nó mới dẫn đến cái sướng mù sương. Còn cái ác mù sương thì bắt buộc nó dẫn đến cái khổ mù sương. Thì mình thấy đều là mù sương hết. Như mình lựa cái sương nào mà cho nó nó mát mát hơn chút. Sương mà đừng có độc có loại sương độc.

Tùy thuộc vào cái căn cơ của mỗi người mà cái niềm tin của chúng ta đối với thiện ác Sướng khổ buồn vui phạm thánh siêu đọa hoàn toàn không giống nhau.

Sẵn đây tôi nói luôn có rất nhiều bà con Nam tông và bắc truyền ăn chay nhưng mà dễ rất là dễ dàng sát sinh. Rồi có những người giữ giới sát sinh miệng nói giữ sát sinh họ tưởng là sát sanh là không được giết chó heo gà vịt. Chứ còn tôi thấy họ đập muỗi tinh bơ thấy họ dùng cái thuốc xịt gián xịt kiến rất là thoải mái. Cái đó niềm tin của họ vào cái ác nó không được nhiều lắm đấy. Rồi trưa tôi còn gặp người này nữa, cả đời sinh ra sung sướng cho nên á là họ không có nói về cái khổ họ không có sợ. Tôi nhớ có một cô Phật tử ở Mỹ hiện giờ chiều nay là cô đang ở Việt Nam cô nói sao con nghe mấy thầy nói chuyện mà sống chết xa đọa con thấy ghê quá chứ mình đi chùa nghe pháp cúng dường mình chết mình về trời hoặc là mình quay trở lại cõi người tu tiếp với có đâu phải sợ. Cái vị thấy có dễ vậy không? Thì tôi hỏi chị ơi chị nói đi chùa cúng dường nghe pháp vậy chứ hỏi chị tháng chị làm được mấy lần rồi cái lòng lành của chị tháng được mấy lần tại bà không học a

tỳ đàm chứ nếu bà học thì tôi sẽ hỏi là một ngày bao nhiêu lần 14 và bao nhiêu lần 25 mà may là mình biết Phật pháp mà một ngày 14 nhiều hơn 25 đúng không? Thì hỏi vậy chứ cái kiếp mà không có biết thì nó còn thăm cỡ nào cho nên Tùy thuộc vào cái căn cơ của mình mà mình nghĩ nhiều về cái thiện hay nghĩ nhiều về cái ác. Trong kinh nói có những người họ nghĩ nhiều về cái ác vì họ sợ khổ, nghĩ nhiều về cái ác vì họ sợ khổ. Có người nghĩ nhiều về cái thiện vì họ ham sướng. Thích bồ thí, thích cúng dường, thích đủ thứ rồi tại muốn kiếp sau sanh ra giàu đẹp chứ không có màng đến cái không có nghĩ đến cái điều xấu. Còn có người thì họ sợ tội lắm. Cho nên suốt ngày cứ nghĩ nhiều về cái tội để mà tránh vì sợ khổ. Như vậy rõ ràng mình thấy niềm tin nó có khác. Có người thì thích làm đẹp, có người thì sợ bệnh. Thế làm đẹp thì ăn uống thuốc men cứ tập trung trong cái chuyện chuyện gì chuyện dưỡng nhan. Còn sợ bệnh thì ăn cái gì thì cũng tập trung trong cái chuyện phòng bệnh. Thấy rõ ràng đó thì mình thấy một cái người khỏe mạnh thì họ chỉ tập trung vào cái chuyện phòng bệnh thôi. Còn cái người bệnh nhiều thì họ ăn cái gì họ cũng sợ. Chẳng hạn như tôi rất là sợ cái sỏi nó tái phát bởi vì tôi biết rằng cái cơ chế thận của mình á là mà đã mổ một lần rồi thì nó rất là dễ quay trở lại lắm. Giống như mấy người đột quy đó, họ đã đột quy rồi họ rất dễ quay lại cái đột quy bởi vì họ đã có cái dấu mòn sinh học rồi. Cái chuyện đột quy nó đầu cứu được thì rất là dễ quay lại. Khả năng nó rất là cao hơn người bình thường. Cho nên hề mà người bệnh thì họ thường hay nghĩ nhiều về cái bệnh. Mà người khỏe đó thì họ chỉ nghĩ với cái làm đẹp thôi. Thì có những người sanh ra đó là họ bận tâm nhiều vào cái thiện bởi vì họ mong được sướng. Có nhiều người họ nghĩ nhiều về cái tội lỗi bởi vì họ sợ khổ. Rồi chỉ có cái người mà đại trí á thì họ bận tâm cả hai. Gặp thiện thì làm, gặp ác thì tránh. Đó đó là một chuyện.

Chuyện thứ hai. Niềm tin mà để trốn khổ tìm vui là niềm tin hữu lậu. Cái chuyện thứ hai là cũng làm lành lánh dữ nhưng mà mục đích là cầu giải thoát. Tôi phải nói thiệt theo tôi nhận xét 95% Phật tử không có tha thiết đến cứu cánh niết bàn. Là vì sao? Là vì chúng ta không có thấy rằng cái sự có mặt ở trên đời này nó là khổ. Khi nào mà bị đổ vỡ tình cảm, mất mát tài sản, sức khỏe thì lúc đó mình mới thấy ngán muốn tu. Chúng ta đã nói rất là nhiều lần nếu bây giờ mà các vị sống được một tỷ năm, có khả năng bay nhảy khắp nơi mình muốn muốn gì được nấy, được ở gần người mình thương, có được cái mình thích, ở được chỗ mình muốn, sống được 1 tỷ năm thì tôi nghĩ khó tu, khó lắm nhưng mà nhờ mình nghĩ đời mình phù du cho nên mình cũng hơi run. Tôi kể hoài các vị nghe cái vụ mà quý sa tăng mà họp đám quý con á nhớ không? Ông họp là đám quý con ông nói bây giờ tụi nó đi nhà thờ nhiều quá có cách nào mà cản tụi giáo dân đi nhà thờ hay không? Thì mấy quý con nó nói để tụi em đứng ở chỗ nhà thờ đó, đưa nào đi nhà thờ lên em bẻ cổ hết. Thì quý chúa đó nó không có được giết biết nhiều cho đủ. Rồi cái đưa nó nói không sao đó em cứ đứng trước nhà thờ em cầm vàng đưa nào đi vô nhà thờ em phát vàng quay về hết đừng có vô nhà thờ cái quý vương nó nói vàng đâu phát đủ cái có quý già á nó suy nghĩ hồi cái nó lại nó nói nhỏ nhỏ gì á cái quý chúa chịu và kể từ ngày đó cái kế sách đó được thực thi và số giáo dân đi nhà thờ giảm thấy rõ thì mấy thằng quý trẻ nó hỏi quý già chứ ông nghĩ là cái gì mà hay vậy không giết người mà không có tốn vàng cái ông nói tao nói với sếp tới tới giáo dân nó ngu á cái cho mấy thằng quý nhỏ lại nói nhỏ nhỏ vô tai họ đó nói cái số ông sống trăm tuổi bớt bớt đi nhà thờ lại thì khi mà nghe nó sống trăm tuổi thì tự nhiên mình thấy cuộc đời vẫn đẹp sao hiểu không thế là cái số dân đi nhà thờ số giáo dân đi thờ nó giảm thì mình thấy rõ ràng Phật tử mình cũng vậy thì mình nhớ bốn loại ngựa không có những loại ngựa đó là phải cho họ nó sợ nó đau nó mới chịu chạy. Có những loại ngựa vồ nhẹ nhẹ là nó nó đi. Có những loại ngựa phải kết hợp cả hai nhưng có những loại ngựa đập chết nó cũng không đi. Thì do cái căn cơ của chúng sinh có người thì sợ khổ, có người thì ham sướng. Mà mình ham cái gì thì mình lưu tâm cái đó. Mình sợ cái gì thì mình lưu tâm cái đó. Và cái hạng thứ hai mới là khó tìm. Thấy được thấy được cái sự mà tẻ nhạt vô vị, vô nghĩa, vô bổ, vô ích của hiện hữu thì mới cầu cái quả niết bàn, mới cầu chứng niết bàn chứ còn khó. Ừ, rất là khó. Ừ. Ừ. Trong cái hình hài vui vẻ, trong một điều kiện sống như ý thì mình đâu có làm sao mà mình thấy được cái lý do để mà chấm dứt sinh tử. Và tôi nói không biết bao nhiêu lần mà tôi nói cho vui chứ tôi không nói cho vui chứ tôi không có tin là có người đồng ý chuyện đó. Đó là tất cả gì mình thấy ngọt ngào hoàn toàn là do hiểu lầm tại vì do cái nghiệp nó đẩy mình vào cái hoàn cảnh đó mình thấy cái đó nó ngọt hiểu không? Chẳng hạn như trưa nay thì cái món ăn ngày trưa tôi thấy tôi trưa bà con mời đi ăn á thì tôi có suy nghĩ tôi nói cái này bán vậy không biết tây nó có ăn được hay không, hồi trưa lúc

ăn tôi có nghĩ rồi đó tây mà tây có vợ châu á, tây mà từng đi chơi châu á thì may ra chứ còn kiểu như pháp đức Thụy sĩ do thái kể cả ở rập ăn cái món hồi trưa tôi nghĩ cũng khó ăn lắm bởi vì nó không có hợp khẩu vị nhưng mà tại vì cái món ăn của Thái của Tàu nó gần với Việt Nam cho nên mình ăn mình thấy ngon chứ tôi thừa thiệt với bà con ngày hôm qua đi qua Đức buổi trưa ăn đỡ cái món gì bên đó tôi có nói đùa trên xe với thầy tôi nói cái món này món bánh mì này yếu tay ấn ăn không nổi nó kỳ lắm kỳ lắm mà Thì từ thì cũng nhiều lý do mà mình có nhiều khi mình không có thích nhưng mà mình hiểu cái lợi ích thì mình cũng làm được. Như Phật pháp của buổi đầu mình nghe cũng ngán nhưng mà thấy cái lý do cái lợi ích thì mình cũng làm. Có một cái tin vui đó là sau này tôi xuống chợ Đức hay là chợ Thụy Sĩ tôi kêu xuống là tại tôi đang ở trên cao thì tôi thấy nó có một cái gian hàng nó bán đồ Veget rất là nhiều đồ chay đồ chay mà đồ chay đắt tiền, đồ chay bình dân rẻ tiền có bán rất nhiều, là bởi vì người ăn chay càng lúc càng đông, không phải là vì lòng từ bi tu hành gì hết nhưng mà họ ăn vì bệnh, vì môi trường nhiều lá. Thì dù sao đó cũng là một cái tín hiệu tốt cho thấy rằng thế giới đã có lúc phải nghỉ lại. Thì và tôi nhớ 20 năm trước, 20 năm trước sau cái tsunami rồi sau cái vụ khủng bố 911 ở New York thì tôi thấy rằng ở thế giới bắt đầu biết nghĩ nhiều về cái đời sống tâm linh rồi. Nhất là kì rồi. Covid á nó làm cho người ta phải nghĩ nhiều về đời sống tâm linh. Đó là ba cái trong kinh gọi ba cái đó là ba cái vị thiên sứ. Tuổi già là một vị thiên sứ. Bệnh là một thiên sứ. Chết là một thiên sứ. Tức là người ta bình thường ta sống ngủ mê người ta không để ý là như những đứa trẻ con hoặc những người bị tâm thần. Hai cái chữ này trong kinh nói. Tức là cái người có nhiều người sống lâu chỉ là đứa trẻ sống lâu, chỉ là hài nhi tóc bạc chứ không phải là người trưởng thành. Mà khi mà mình không có trưởng thành á thì mình cứ mãi mê vui chơi chứ mình không có lúc nào mình ngồi mình nghĩ lại. Còn cái người trưởng thành đó là vui gì thì vui buồn cách mấy nhưng mà vẫn nhớ cái chuyện phải làm thì đó là người trưởng thành. Còn trẻ con thì không. Vui quá, buồn quá, giận quá, sợ quá thì chỉ tới cái mức buồn vui, giận sợ chứ nó không có nghĩ đến cái trách nhiệm phải làm. Còn người lớn mình buồn vui giận sợ cách mấy thì cũng phải bật dậy để đi làm việc kiếm sống, phải làm việc nhà, phải làm việc xã hội, làm việc cho mình, cho người khác, còn trẻ con thì không.

Thì chiều nay tôi muốn quay trở lại cái vấn đề niềm tin. Hồi sáng tôi nói là chúng ta tin cái gì mà chúng ta thờ Phật. Còn chiều nay tôi nói cái đề tài tiếp theo là tùy thuộc vào cái trình độ mỗi người mà niềm tin đó nó là cao hay thấp. Đó thì hồi này tôi mới nói đó. Sợ khổ thì tự nhiên nghĩ nhiều về cái ác. Tránh ác để tránh khổ. Thích sướng thì nghĩ nhiều vì điều lành để mà được sướng. Nhưng mà vượt khỏi cái sướng khổ đó là thấy rằng sướng khổ đều là mù sương. Chỉ là sự tái hiện lặp lại tẻ nhạt vô vị. Thế là họ hướng tới cứu cánh chạy thoát. Và tôi cũng phải nói rõ nếu mà nói ra trong đây nè bỏ lên bằng cân mà cân chưa chắc quý vị và tôi ai là người mê đời hơn. Tôi thích. Mỗi lần tôi đi nhìn cái cảnh Thụy sĩ tôi nói với mấy người quen tôi nói tôi sợ chết làm ma ở đây đó. Tôi thích đây lắm, quý vị thích ko có bằng tôi đâu quý vị thích cảnh đẹp đúng không? Tôi yêu mấy cái ngôi làng của Thụy sĩ ngôi làng vô danh á. Những ngôi làng mà trong đó có những cái bánh xe nước bằng gỗ rồi có những dòng nước trong vắt nó chạy ngang qua phố. Có những con phố bằng lát đá granit rất là đẹp. Tôi có thể kê cái ba lô tôi nằm dài trên đường tôi ngủ tôi không sợ dơ không sợ cướp. Có những cửa hàng boutique bán đồ lác nhắc rất là dễ thương. Có những cái chỗ nó bán cái đồ may vá, đồ bép á mà mình không xài mình nhìn cũng sướng mắt nữa. Kể như chỗ nó sửa đồng hồ, sửa máy móc mà mình nhìn thấy cũng thích nữa. Đẹp lắm. Thụy sĩ dễ thương lắm. Quý vị đâu có mê đời bằng tôi. Các vị đâu có thích những cái trà quán bên một cái bờ sông Thượng Hải hoặc là những ngôi chùa cổ ở Trung Quốc ngôi trong đó nhìn xuống con sông. Ừ xa xa là một cái ngọn núi chìm trong sương mù, một ngôi chùa cổ. Rồi chiều chiều có tiếng chuông đánh ngân nghe. Tiếng chuông thu không đẹp lắm, quý vị đi không có nhiều đâu. Tại có một chút văn nghệ trong đầu phải biết từ tổng đường thi Nguyễn Du Nguyễn Bính Huy Cận thì quý vị đi chơi vui lắm còn chỉ biết mua sắm rồi biết ăn bánh mì rồi ngồi bóc phone ra quẹt quẹt quẹt cụng face chụp hình tới đây rồi nè hí hít cái đó quý vị không có bằng tôi quý vị thua tôi xa lắm cái chuyện mà hưởng thụ á quý vị thua tôi xa lắm chẳng qua quý vị hơn tôi có mấy cái thôi thí dụ như đi sauna nè rồi tắm thổ nè Ngâm khoáng quý vị hơn tôi chứ còn mà đi mà kiểu văn nghệ quý vị không bằng tôi đeo cái balô mà ngồi trên ga đó ngồi trên xe lửa đó rồi xuống cái ga nào mình thích á quý vị không bằng tôi đâu nhưng mà tôi ngán có một cái thôi được bao lâu nó tắt thở một cái rồi làm trùng làm đế mà cái ớn dữ lắm

luôn tắt thở làm heo làm bò đó 3:00 sáng mà nó lùa qua cái máy đó bước đi qua cái máy giống như là cái chỗ mà security cái phi trường bước vô đó một cái qua bên kia là từng phần nó chia đều hết Á da lông đùi lông lưng ức nó chia đều nó cái đồ lông để riêng da lông để riêng mà không biết cái đó đủ nhanh để mình hết đau mình không biết bữa nào đi mới biết mà đại khái hiểu không tức nó lùa nguyên bày đi ngang cái máy này rồi là bên kia nó đi qua bên kia đó nó chia ra hết , chia ra hết á hoặc là chết rồi mà ra ngoài biển làm con hào là bám đá đó thì ngàn đời nghe sóng vô ngàn muôn Phật ra đời cũng không Hề hay biết, cứ nghe sóng gõ quạp quạp mà nói sóng vô là mình nghe chứ có cái con hào làm gì có lỗ tat mình nó nghe chung vô đó làm con hào thì chỉ chờ mấy dân nhậu nó moi về là nó làm thịt thôi hoặc là mấy con giun ngày xưa làm chủ nguyên một cái villa mấy mẫu đất nghiên nghiên ngó xuống hồ chiều chiều nhìn mây trắng nắng vàng tới lúc chung xuống đất làm con giun không biết gì hết cứ nằm đó hoài mà từ người xuống giun chỉ mất tới 2 giây mà từ giun mà lên người mất 20 tỷ năm lên cách nào, nó lên cửa nào, nó phải chờ một cái tiền nghiệp xa xôi nào đó lôi nó lên mà từ mấy cảnh giới thấp á mà nó lên được đó nó cũng lù từng mù lăm rồi nó quay trở xuống, quay trở lên á mà nó không gặp được Phật pháp là cái đầu nó lù từ mù nó rớt trở xuống mà từ người xuống rất nhanh. Kinh kể chuyện này ghê nè. Thời Phật có lần thế tôn đi bát chung với ngài Anan Ngài đi đằng trước rồi ngài ANan đi kế bên thì đi ngang thấy có con heo thì Đức Phật ngài nói ngài ANan cái con heo này là từ trên Phạm Thiên nó xuống , chỉ phạm thiên sanh xuống thì không có đi thẳng vào cõi địa luân luôn nha nhờ năng lực của thiên định can thiệp cho nên từ Phạm Thiên sanh xuống phải qua một cái kiếp độn thí dụ kiếp chư thiên hay là kiếp loài người còn cái kiếp độn nó lâu mau không cần biết nhưng phải qua một kiếp độn thì cái con heo đó là từ trên phạm thiên nó xuống nó cũng qua một kiếp độn nó là một ông công tử gì trong cái la thành mà yểu mệnh được có mấy năm à Rồi cái nhảy xuống kiếp heo mà đâu có ai biết rằng á là cách đó không bao lâu đó là một vị Phạm Thiên tức là Đế Thích gặp mặt còn phải ngã nón vậy mà bây giờ xuống kiếp heo. Còn trong Tỳ Bà Sa nói đó là ông A Tư Đà coi tướng Thái tử thì khi mà ông coi tướng xong là 120 tuổi thì được có mấy hôm ông chết đấy. Ông A Tư Đà ông là sư phụ của vô Tịnh Phạn ông đắc phi tướng phi tướng. Thì khi mà ông đang nghỉ trưa trên cõi trời đó thì nghe chư Thiên lao sao hỏi chuyện gì thì chư Thiên nói là có một vị đại giác ra đời ông nói ồ là con của đệ tử ta vua Tịnh Phạn ấy thì ông xuống ông vừa gặp ngài thì ông nói là ông nói với vua Tịnh Phạn là ta muốn gặp thái tử thì vua Tịnh Phạn quý thầy lắm cho người bé ra vừa bé ra thì Bồ Tát để cái chân lên đầu ông để cái chân lên đầu ông ông quỳ sụp xuống ông khóc rồi ông cười thì Vua Tịnh Phạn hỏi sư phụ có sao sư phụ are you ok cái thì ông nói ta cười ta cười là vì một Đức Phật vừa ra đời nhưng ta khóc là vì ta không có duyên gặp ngài mà ngài sẽ đi biên biệt thì sau đó ông mất và ông về cõi phi tử phi thị tướng và trong tỳ bà sa nói là hết cái kiếp đó ông trở xuống qua một kiếp độn ông phải trở về kiếp trộn thì nghĩ cũng ngán phải không? Thì nghĩ cũng ngán có nghĩa là về Phạm Thiên mà Phạm Thiên vô sắc thì ông đâu có cơ hội xuống hầu Phật đấy. Ông không có cơ hội xuống. Cho nên mình thấy dòng luân hồi nó dễ sợ như vậy. Và tùy thuộc vào chuyện mà kiếp trước mình có tu học hay không và kiếp này mình có được học giáo lý hay không thì cái mối quan tâm của mình kiếp này là nhắm vào cái gì và mình quan tâm cái gì thì mình mới có niềm tin về cái đó. Còn không có thì thôi mình bỏ lơ. Như vậy thì cái kiếp sau của mình nó tùy thuộc vào bây giờ mình học cái gì, mình hiểu cái gì và mình tin cái gì. Có tin cái gì thì mình mới đào sâu cái đó. Như này tôi nói nhiều người tin Bồ thí là làm phước là công đức. Tin lễ Phật là công đức, học giáo lý là công đức. Tin ngài thiên là công đức. Tin niệm Phật là công đức. Mà không tin giết đập muỗi là tội. Khổ vậy. Có người thì sợ tội nhưng mà không có thiết tha cái phước lắm. không có thiết tha là họ tội có nghe nhiều người nói là không biết tại sao mà con không có gian ác nhưng mà kêu thương người khác khó lắm. Ủ. Rồi có người họ hỏi tôi vậy chứ tại sao mà gặp tăng ni chấp tay, họ với mình thì cũng đâu có khác gì nhau. Thì tôi có nói ai kêu chấp hồi nào thích thì chấp, ko thích thì thôi, chứ kêu bằng thẳng thì tôi cũng ok chứ bây giờ tại họ thấy người khác chấp ấy. Nhưng mà đại khái là họ không có lòng khiêm tốn. Có người họ không có thích cái đó họ thấy không họ không có lý do để học Bồ thí cúng dường không có lý do để khiêm tốn trước người khác không có lý do để phục vụ người khác. Cho nên khi không có lòng tu hành thì cái công đức mình hiểu méo mó lắm. Hiểu không? Á hiểu nó kỳ lắm. Từ chuyện Bồ thí, phục vụ là coi như là mình hiểu sai hết á. Còn như hồi xưa tôi ở Việt Nam cái này tôi thấy tận mắt chùa Kỳ Viên ý buổi trưa khoảng tầm 2:00 có lớp học giáo lý bên dưới rồi chùa thì

không có cho đánh chuông sai giờ tức là sáng đánh thời, chiều thời thôi mà cô này vô chùa buổi trưa mà không biết nghe ai nói là lễ Phật là phải đánh chuông mới có phước thì ở chùa nói không có được không có được đánh, đánh bây giờ người ta tưởng có lễ, không có tùy tiện đánh như vậy cái cổ nói thôi không cho con đánh vậy thôi cho con làm cái nghi đi. Hời nghi là sao? Cái cô nói thì con dứt đầu vô chuông vậy đó. Thì bà cứ dứt vô lấy ra dứt vô lấy ra nam thất nữ cửu gì đó mà trời ơi đi chùa không biết ai dạy mà ác ôn vậy không biết. Tự nhiên dứt cái đầu vô chuông, giáo lý không có chịu học. Không chịu học giáo lý rồi cứ quan tâm điều không đáng quan tâm.

Cho nên nghe định nghĩa nè. Vô minh là gì? Vô minh gồm có ba

Không biết chuyện đáng biết

Chỉ biết điều không đáng biết.

Điều đáng biết thì chỉ biết sơ sơ chưa có tới

Thì như cái bà mà dứt đầu vô chuông bả là thuộc cái diện là biết điều không đáng biết. Còn Phật tử mình có học giáo lý thì chỉ biết cái điều đáng biết một cách sơ sơ cũng là vô minh. Và nên nhớ cái này một nửa ô bánh mì vẫn là bánh mì mà chân lý một nửa chân lý thì chưa phải là chân lý.

Chứ đừng có nói là giáo lý học sơ sơ cũng là giáo lý. Cái đó không có được nha. Nó không được.

Một nửa ô bánh mì vẫn là bánh mì. Nhưng mà một nửa chân lý thì chưa được gọi là chân lý. Như cái bài giảng cho bà con mà bà con nghe ba chớp ba nháng

Trong kinh có một câu thế này: “này các tỳ kheo sợ hãi chỉ có ở người thiếu trí” câu đó rất là hay, sợ hãi chỉ có ở người thiếu trí, bậc đại trí không có sợ hãi vu vơ bởi vì biết rõ đó là gì lúc cận tử vì không biết mình chỉ là danh sắc lấp rập Cho nên cứ nghĩ rằng tôi sắp chết, tôi sắp bị đọa, không biết tôi sẽ đi về đâu. Nhưng mà cái người có tu thì họ biết rằng cái năm cát này nó sắp bị tung ra và nó sẽ trôi về một góc nào đó và nó tiếp tục nhờ vào các duyên nó tụ lại, nó làm một năm cát mới. Thì khi nào mà gặp được Phật ra đời thì cái năm cát đó bèn thành ngọc. Còn nếu mà không thì tiếp tục làm cát. Nếu mà hiểu vậy nó không có teo. Còn đặng này là nghĩ rằng tôi sắp chết, tôi sắp xa người tôi thương, tôi sắp mất những cái mà tôi sở hữu. Không biết rằng tôi chết rồi tôi sẽ đi về đâu quát cho một rô tôi thì nó run kinh lắm. Hiểu không? Chỉ mong là lúc cận tử mình đủ tỉnh táo thôi.

Trong trường bộ kinh Đế Thích Sở Vấn ý, Đế Thích nói câu này nghe ham lắm. Bạch Thế Tôn, nay con đã làm chủ được chỗ tái sinh, con sống trong chánh niệm, chết trong chánh niệm và con có thể về nơi con muốn. Cái đó là mới ngon. Người phước nhiều thì họ có thể về nơi họ muốn mà hời này tôi nói rồi. Tùy vào cái căn cơ của mình. Mà mình tin vào cái gì? Phước ít quá không tin mình đủ phước để về trời, từ đó nó mới run.

Các vị có nhớ sáu pháp tùy niệm không?

Một niệm Phật là niệm ân đức Phật. Niệm Phật là niệm sao? Thế Tôn điều gì cũng biết, ai ngày cũng thương. Đức lành nào ngài cũng có. Đó là niệm Phật.

Niệm pháp là tin rằng Thế Tôn là bậc thoát khổ nên dạy cái đạo thoát khổ. Thế Tôn là bậc giải thoát nên dạy cái đạo giải thoát. Thế giáo pháp của Thế Tôn là dạy cho mình con đường chấm dứt cái tình trạng nặng nề đau khổ như hiện tại. Đó là niệm pháp.

Niệm tăng là niệm sao? Niệm tăng là niệm rằng tăng chúng đệ tử thế tôn là những người đang hành trì theo cái chánh pháp và nếm được vị ngọt giải thoát. Đó là niệm tăng.

Niệm thí là sao? Niệm rằng tôi nghèo cách mấy nhưng tôi sẵn sàng chia sẻ cái tôi có cho người cần. Đó là niệm thí.

Niệm thiên là niệm làm sao? Cái này mới quan trọng nè. Biết niệm thiên trong kinh nói biết niệm thiên cũng là không sợ chết. Nghĩ rằng nhờ đâu mà người ta mới được sanh thiên thì những điều kiện ấy ta có. Chư thiên có chánh tính, chư thiên có trí, chư thiên có bố thí, chư thiên có giữ giới, chư thiên có nghe pháp ta cũng có những thứ đó. Tin như vậy chết không sợ hãi.

Biết ta có đủ tiền để bay ra thụy sĩ và trở về mua sắm thoải mái, đi ra nước ngoài bớt run, xuống rừng zurich coi trong túi còn một trăm hai mươi mấy đồng mà tiền lẻ hết phân nữa. Run hiểu không? Quả đây đựng bẻ bánh tráng lấy gì đền hiểu không? Còn biết mình có tiền là mình cứ kéo thẻ thoải mái. Ở đây có bà con nào kéo thẻ trong thời gian qua Th sĩ chưa? Ủ mà có ai bị lủng chưa?

Cho nên là cái niềm tin của mình vào cái cõi tái sinh là tùy thuộc vào mình nhìn cái chất lượng cái phẩm chất của mình. Tại sao ta sợ đọa? Là vì ta thấy ta có đủ những cái phẩm chất của loài súc sinh

như là ham ăn mê ngủ, quan tâm vấn đề giao phối giới tính, chỉ biết quần tụ bày đàn, ích kỷ không biết vị tha. Đó là những tổ chất của loài súc sinh. Ta chỉ biết gây gỗ mâu thuẫn xung đột, bất mãn. Đó là tổ chất của loài a tu la. Ta chỉ biết khao khát thèm thường trong đời cái này cái kia nó là tổ chất của ngựa quý. Ta chỉ biết sống Quần quại vật vả với nỗi khổ niềm đau đó là cái tổ chất của loài địa ngục. Còn ngược lại nếu ta thấy rằng ta có đủ tốt chất của từ bi, bố thí, trí tuệ, giới hạnh và thiên định thì đó chính là tổ chất của chư thiên, của loài người và tối thiểu có học giáo lý cũng bớt run. Chỗ này kinh nói những người mà chỉ biết tu 73 hay là 64 thì tối thiểu khi chết rồi cũng được sanh làm cái loài á thiên á. Á thiên là mới có một phần chư thiên nghe vậy cũng đỡ run.

Á thiên Vemānika < vimāna : lâu đài hay cung điện Vemānika có nghĩa là cái loài mà khổ quý mà có lâu đài cung điện.

Sẵn tôi nói luôn trong tiếng Pali có cái chữ pē tác là Hán. Bên tiếng Tàu họ dịch là ngựa quý. Ngã ở đây ai biết tiếng Hán là chữ ngã cộng với chữ thực. Ngã là tôi, thật là ăn. Thì ngã cộng với thực thành ra là ngựa. Nghĩa là đối như vậy thì chữ Peta mà mình dịch là ngựa quý là dịch vậy là hẹp lắm là bởi vì sao là khổ quý nó gồm có nhiều loại. Có loại thì cả đời nó chỉ biết đói, có loài cả đời chỉ biết khát, có loài vừa đói vừa khát, có loài thì cả đời bị lửa đốt. Có loài thì cả đời cứ bị côn trùng hay là chim chóc rượt đuổi, chích đốt. Rồi đặc biệt là trong trong kinh ghi rất rõ những vị tham quan, tham những, hối lộ, những người buôn gian bán lận. Tất cả những cái tội ác ở trên cuộc đời này là nếu mà nó nặng thì nó đi xuống địa ngục. Còn nếu mà nó không đủ, nó không đủ xuống địa ngục thì nó đây vô cái loài peta hết, cái loài khổ quý. Thì trong đó cái loài nào mà nó bị đọa mà do bòn xén nó mới bị đói. Còn nếu mà nó bị đọa là do nó đa gian ác, lật lọng, lừa đảo, lương lẽo thì nó bị các cái hình thức khác. Nhưng mà được đặc biệt trong các cái loài khổ quý này nè, nó có một cái loại chung Đó là Vemānika có nghĩa là lúc nó còn sống nó chỉ tu có 82 73 64. thì cái loại mà 64 thì cứ 6 tháng vui 6 tháng khổ. 6 tháng vui tức là nó giống như chư thiên có hào quang nó bay vèo vèo nó có cung vàng địa ngọc nó ở trong 6 tháng rồi nó bị khổ như điên trong suốt 6 tháng đó là loại 64. Còn cái loại 73 đó thì nó không phải 6 tháng mà nó là 3 tháng 1 tháng. Còn cái loại mà 82 (tám ác thiện hai) Tám ác thiện hai thì đêm sướng ngày khổ.

Đây nhớ cái đó cho nên thì tùy mình muốn cái căn hộ nào thì mình cứ chuẩn bị phải không? Thì cứ 82 hoặc có loài còn thậm nữa là 91 hoặc là 0,5 với 9,5. Đó thì tùy thì sẽ sanh vào trong cái cảnh giới này có nghĩa là 6 tháng vui, 6 tháng khổ 3 tháng vui, 3 tháng khổ, 1 tháng vui, 1 tháng khổ, một tuần vui một tuần khổ, một đêm vui một ngày khổ đó cái nó rất là công bằng và chính xác không do một đấng tạo hóa nào cao siêu hết mà tự cái nghiệp của mình nó sắp xếp mình chính là thượng đế của mình hiểu không mà vấn đề các vị không có tin mà nó rất là khoa học có nghĩa là tiền nào của nấy, thì mình sống nhiều ở trong cái cảnh giới tâm thức nào thì mình sẽ đi về cái cảnh giới mà sướng khổ tương ứng như vậy. Thì một là khi tôi nhắc lại chiều nay mình học về các cái loại hình niềm tin. Thứ nhất người sợ khổ thì chú ý nhiều về cái chuyện tránh ác. Người ham sướng thì chú ý nhiều về cái chuyện hành thiện. Còn cái người mà cầu giải thoát thì tránh ác lẫn hành thiện nhưng không với mục đích trốn khổ tìm vui mà là chấm dứt thiện ác buồn vui. Cái số này rất rất hiếm. Cái số người mà biết sợ sanh tử đó hiếm người lắm. Tôi nói các vị nghe nhắc hoài vậy đó. Cái gì mà mình thích là do cái chủng tử quá khứ mình sanh vào cái chủng loại nào. Và do mình sanh vô cái chủng loại đó cho nên mình mới thích cái này cái kia. Như cái này tôi nói thiệt là bây giờ trước mặt tôi biết bao nhiêu kiểu áo. Không có cái nào tôi thích hết trơn á. Các vị hiểu không? Nhưng mà riêng tôi nghĩ chắc các vị thích các vị mới mua mới mặc đúng không? Mà đôi khi bao nhiêu cái áo quý vị tháo ra quý vị chất đồng coi kêu sư thích nào sư lấy cái đó theo quý vị tôi có lấy không? không có thích thấy không? Mà đôi khi tôi biết quý vị thích thì mới mua đó như cái áo cô Trang tôi nghĩ chắc cũng đắt tiền á. Cái khăn choàng sang đó chứ.

Tức là do cái khuynh hướng tâm lý, cái gu thẩm mỹ rồi cái thân phận tăng và tục. Cho nên mình không có thể nào mình thích cái người ta mà gọi là người ta rất là tâm đắc với cái người ta đang có. Tôi nhớ hoài. Quý vị nhớ cái chuyện mà mình cái cô hoa hậu mà bụng thức ăn điếm tâm cho sư tử không. Cái đó cái chuyện nó rất là sâu. Người đẹp bụng thức ăn cho sư tử không bận tâm đến mâm điếm tâm mà chỉ bận tâm cái cô cô bụng. Rồi chuyện thứ hai, một ông đại gia buổi sáng cũng được bụng như vậy nhưng mà ông cũng bận tâm người bụng nhưng mà cái cách bận tâm không giống như ông sư tử hiểu không? Đó vậy hiểu chưa? Khác nhau chứ khác nhau xa lắm. Đều bận tâm đến

người bụng chứ không có bận tâm cái mâm đồ ăn. Nhưng mà nó lại khác nữa. Một bên là muốn ăn thật cái người bụng còn một bên là sợ trốn người bụng phải không ta?

Cho nên là cái niềm tin của mình nó tùy thuộc vào cái trình độ của mình và tùy thuộc vào trình độ chúng ta thích cái gì, ghét cái gì, cái nhu cầu chúng ta là cái gì thì khi mà nhu cầu của chúng ta là cái gì thì chúng ta mới tập trung quan tâm cái đó và dành cho nó một niềm tin. Còn nếu không thì chúng ta coi thường nó.